

ното погребение, което му се направи, почитътъ, която му отдадоха хиляди млади и стари, свидетелствуватъ, колко обичанъ бѣше Йовковъ като човѣкъ и писателъ.

Йорданъ Йовковъ е роденъ на 8 ноемврий 1884 г. въ голѣмото балканско село Жеравна, Котленско, което е дало нѣколцина видни българи въ нашето Възраждане. Тамъ сж запазени много спомени за тежкото иго подъ турцитѣ—спомени за свободолюбиви български войводи. И тѣзи спомени Йовковъ по-сетне преразказа въ чудната си книга *Старопланински легенди*.

Още невръстно дете, Йовковъ се преселва заедно съ своитѣ родители въ Добруджа, въ с. Чифутъ-къой, Добричко, къмъ старата българо-румънска граница. Тамъ всрѣдъ просторнитѣ плодородни поля Йовковъ наблюдава живота на добруджанския българинъ, на българския селянинъ. И отъ тия свои рани впечатления по-късно той почерпи материалъ за своитѣ прекрасни разкази, романи и пиеси. Йовковъ така дълбоко се бѣше страстналъ съ китна Добруджа, така хубаво предаде нейнитѣ просторни равнини, така живо обрисова нейнитѣ хора и природа, че стана поетъ на тая земя, която нѣкога бѣше люлка на свободната българска държава.

Следъ завършване на срѣдното си образование въ София, Йорданъ Йовковъ става учителъ въ добруджанскитѣ села. Въ учителство прекарва до Балканската война, когато бѣше повиканъ подъ знамената като запасенъ офицеръ. Заедно съ простия български селянинъ, когото добре познаваше и дълбоко обичаше, Йовковъ изпълни достойно своя дългъ къмъ отечеството. Все въ редоветѣ на войската бѣше Йовковъ и презъ Европейската война. А следъ войнитѣ стана за известно време чиновникъ, и тогава преди всичко той се отдаде съ цѣлата си душа на литературно творчество. Презъ тия години Йовковъ написа множество разкази, написа всичкитѣ ония зрѣли свои произведения, които го издиг-